Quelle: http://manuscripta.at/?ID=36452
Copyright: Melk, Benediktinerstift

scribat. Secundo conveniens congruit decessuro novissimus versiculus quem scripserat. cui nunquam bona deficient eterna. Successori vero sequens patri spiritalium doctori filiorum. Venite filii audite me. timorem domini docebo vos. congruenter convenit. Qui sicut decessoris commendavit non solum ei docendo. sed etiam scribendo successit. Post talem superius memoratum terminate versum perscriptum pagine. sanctus ad vespertinale dominice noctis missam ingreditur ecclesiam. Qua continuo consummata. ad hospitiolum revertens. in lectulo residens pernox. Ubi pro stramine nudam habebat petram. et pro pulvillo lapidem. qui hodieque quasi quidam iuxta sepulchrum eius titulus stat monumenti. Ibidem itaque residens ultima ad fratres mandata solo audiente ministro commendat inquiens

Nota

Hec vobis o filioli novissima commendo verba. ut inter vos mutuam et non fictam habeatis caritatem cum pace. Et si iuxta sanctorum exempla observaveritis. deus confortator bonorum vobis auxiliabitur. et ego cum ipso manens. pro vobis interpellabo. et non tantum presentis vite necessaria vobis ab eo sufficienter amministrabuntur. sed etiam eternalium bonorum premia divinorum observatoribus preparata preceptorum tribuentur. Huc usque extrema venerabilis patroni verba. quasi de hac tediali peregrinatione ad celestem patriam transmeanti. brevi textu narrata deducta sunt.

Postquam felici appropinquante novissima paulisper hora sanctus conticuit. Tum proinde media nocte pulsata personante clocca festinus surgens ad ecclesiam pergit. citiorque ceteris currens solus introgressus. iuxta altare flexis in oratione genibus recumbit. Diormitius minister tardius prosecutus. eodem momento eminus totam intrinsecus ecclesiam angelica luce erga sanctum repleri videt. Quo ad ianuam appropinquante. eadem lux visa ocius recessit. quam etiam alii de fratribus pauci et ipsi eminus astantes viderant. Diormitius ergo ecclesiam egrediens. flebili voce ingeminat. Ubi es pater? Et necdum allatis fratrum lucernis per tenebras palpans. sanctum ante altare recubantem invenit. Quem paululum erigens. et iuxta eum sedens. sanctum in suo gremio posuit caput. et inter cetus monachorum cum luminaribus accurrentium patre viso moriente cepit plangere. Et ut ab aliquibus qui presentes aderant didicimus. sanctus necdum egrediente anima apertis sursum oculis. ad utrumque latus cum mira vultus hilaritate et leticia circumspiciebat. sanctos scilicet angelos obvios intuens. Diormitius tum sanctam sublevat ad benedicendum sanctum monachorum chorum dexteram manum. Sed et ipse venerabilis pater in quantum poterat simul suam movebat manum. ut videlicet quod voce in egressu non valebat anime etiam motu manus fratres videretur benedicere. et post sanctam benedictionem taliter significatam. continuo spiritum exalavit. Quo tabernaculum corporis egresso facies rubens. et mirum in modum angelica visione exhilarata in tantum remansit. ut non quasi mortui. sed dormientis videretur viventis. Tota interim personabat mestis plangoribus ecclesia. Sed non pretereundum videtur. quod eadem hora beate transitus anime cuidam hiberniensi sancto revelatum est. In quodam namque monasterio scotorum